

CHLOE DAYKIN

Băiatul-Pește

Traducere din limba engleză de
Lavinia Branîște

Concept și selecție:
SIMONA RADU-RĂUȚĂ și ALEXANDRA RUSU

Editor coordonator:
ALEXANDRA RUSU

Redactare:
ALUNIȚA VOICULESCU

Corectură:
IOANA MATEI

Ilustrație & layout copertă:
KADNA

DTP:
OFELIA COȘMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAYKIN, CHLOE

Băiatul-Peste / Chloe Daykin; trad. din lb. engleză
de Lavinia Branîște. - București: Editura Vellant, 2019
ISBN 978-606-980-070-6

I. Branîște, Lavinia (trad.)

821.111

FISH BOY

Copyright © Chloe Daykin, 2017

First published in 2017 by Faber & Faber Limited, Bloomsbury
House, 74-77 Great Russell Street, London, WC1B 3DA

Published by arrangement with Margot Edwards working with
the Ben Illis Agency - www.the-bia.com.

All rights reserved.

© 2019 Editura Vellant

Editura Vellant

Splaiul Independenței 319

București, Sector 6

www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-980-070-6

În zonă

Din 1914, peste o mie de oameni au dispărut într-o zonă de un milion trei sute de mii de kilometri pătrați, s-au evaporat, n-au mai fost de găsit nicăieri, nu s-au mai văzut pe radar și nici pe suprafața pământului. Zona a fost numită „Triunghiul Bermudelor“, iar denumirea a prins și a rămas. Cred că-i spunem așa pentru că ne simțim mai bine să-i spunem cumva. Fiindcă denumirile ne dau impresia că avem lucrurile sub control, că înțelegem chestii despre care n-avem habar. S-ar putea numi Goopatron sau Piramida Shidozzle. Ar putea fi o gaură neagră, un portal către o altă galaxie, un câmp de forță extraterestră. Singurul adevăr este că doar facem niște presupuneri, că de fapt nu știm, nu știm nimic, deloc.

Asta am scris în referatul despre *Misterele neelucidate ale lumii*, cu un pix cu tuș marca Berol, la ora de științe umane a doamnei Ahira, la ora 14:24. Și la asta mă gândesc acum, când înot în mare, și o *CHESTIE* înoată

Respect până-n ochii mei, și face bulbuci în ochelarii mei de înot
Vista, și spune...

Kezdodik

Kezdodik

Kezdodik

Fugi

Ce faci când dai peste o *CHESTIE* care vorbește?

O lași și fugi.

Și apoi, te simți prost și te întorci.

Dar ea a dispărut, și tu nu știi dacă a fost adevărată sau dacă doar ți-ai imaginat-o.

Și acum stai pe plajă și nu mai e nimeni în jurul tău. Soarele coboară spre apus și ți-a dispărut prosopul, și hainele ți-au dispărut, și adidașii cei noi, Nike. Poate i-a luat Jamie Watts... sau poate a fost *CHESTIA*. Toate întrebările astea îți dau dureri de cap. Vrei să alergi înapoi în mare, să le alungi, fiindcă apa e ca o pompă de desfundat pe capul tău și le trage afară, cum trag copacii dioxidul de carbon. Dar nu poți, pentru că ceaiul e gata imediat, pentru că soarele s-a dus și e duminică, ceea ce înseamnă că diseară mâncăm plăcintă și cartofi prăjiți, și cine ar vrea să rateze așa ceva?

Eu sunt Billy Shiel și astea sunt întrebările mele, pentru că ăsta sunt eu. Chiar aici, chiar acum, pe plaja Stepson. Puteți să mă vedeți prin grilajul de pe stâncă.

Respec Sunt cel cu pielea de găină. Pata de pe nisip cu pantaloni scurți, albaștri. Mi se spune Băiatul-Pește. Pielea mea se umflă și coboară, ca valurile. Mintea mea pulsează înăuntru și afară, ca marea. Lumea spune că țin mereu gura deschisă, dar care e problema? Am zis că mi se spune Băiatul-Pește? Ha, ha, e doar o glumă. De fapt, peștii au o memorie foarte bună, chiar și peștișorii aurii. Pot să-și amintească sunete pe o perioadă de până la cinci luni. Poți să dresezi un pește să se întoarcă la tine pentru masa de seară, din amonte sau din mare. Produci sunetul, iar el revine ca un bumerang.

Așa că acum trebuie să fug, înainte de a se răci cartofii, s-o iau în sus pe cărarea de pe faleză, să trec pe lângă Zadie Eccleston, colega mea de școală dintr-a șaptea, prin tufele de păducel pline de țepi ca niște lame, peste semnul cu „Atenție la broaște!“ și pe ușa din spate, ca vântul, ca fulgerul, ca cel mai rapid băiat fără-pantofi-și-aproape-gol pe care l-ați văzut vreodată.

Plutește

Ajung în bucătărie în exact opt minute și douăzeci și șapte de secunde. Al doilea în ordinea timpilor pe care i-am scos fără pantofi. Știu asta pentru că m-am uitat la ceasul meu National Geographic, care funcționează cu precizie la suprafața apei și la maximum zece metri dedesubt. Tata stă în picioare lângă masă și se uită la mine, în pantalonii de baie albaștri.

– Știi regulile, zice el.

– Tati, și cartofii?

– N-ai voie în pantaloni de baie la masă.

– Pot să-i pun în cuptor?

– Pantalonii?

– Cartofii.

– Da, păi voiam să zic că nu. Voiam să zic să-ți iei un prosop.

El deja și-a pus sos peste cartofi. A luat cuțitul și furculița.

El plutește. Aș vrea și eu să plutesc. Eu nici măcar nu stau pe scaun. Eu tremur, și din mine curge apă.

Respect pe... Dar un șervet de bucătărie?

- Nu te las să-ți înfășori fundul în șervetul meu.

Tata se mândrește cu șervetele lui. Le primește cadou de ziua lui, de Crăciun. Pe preferatul lui scrie: „Sunt prea sexy pentru acest șervet“. Stă atârnat în bucătărie, alături de cel de la Heavy Horse Centre¹, pe care scrie „Stai calm și mănâncă briose.“

- Unde-ți sunt hainele? zice el.

- Nu știu.

- Și pantofii?

- Nu știu.

Mă privește fix în ochi.

- Unde e mama? întreb eu.

- În pat.

- Iar?

El își întoarce privirea.

- Îți aduc halatul, fiule, îmi zice și-mi ciufulește părul.

Se duce sus și mi-l aduce pe cel gri, moale și călduros. Am trei halate, dar cel gri e preferatul meu. Am doisprezece ani și măsura e de fapt treisprezece spre paisprezece, dar îmi place că mânecile sunt lungi și-mi acoperă mâinile. Sarah Collins spune că materialul *fleece* e făcut, de fapt, din pungi de plastic, și mă întreb cum de pot fi atât de moi pungi de plastic. Simt cum căldura îmi cuprinde brațele de sus în jos, ca niște furnicături. *Fleece* e cel mai tare, e parcă te-ai fi îmbrăcat cu un radiator.

Tata-mi pregătește o masă mică, pe o tăviță de ținut în poală. Măncăm cartofii și plăcintele. S-au răcit un

¹ Fermă cu cai și parc de distracții pentru copii. (N. red.)

pic. Nu spunem niciunul nimic. Eu mănânc ca Sir David Attenborough, naturalist și realizator de televiziune multipremiat. Toată lumea îl iubește pe Sir David. E cel mai tare. El știe ce trebuie știut. El a pus toate întrebările și a primit toate răspunsurile. Știe de ce să se teamă și de ce nu, când să intre în apă și când să iasă. Furculița mea pătrunde pe sub aluat de parcă ar intra într-o peșteră cu lilioci, prin crăpăturile dintre stânci, în sala mare ca o catedrală, ca și când ar explora-o pentru prima oară. Liliocii își iau zborul și dispar. Furculița mea devine șorecarul cu coadă roșie, cuțitul meu e șoimul de prerie.

Din elicopter, David strigă contra vântului: „Șoimul are nevoie de toate acrobațiile de care e capabil în zbor și de toată forța de concentrare, pentru a înhăța un exemplar din mulțimea derutată“.

Mă pregătesc să ucid.

- Nu te juca așa cu mâncarea, fiule, zice tata.

- Nu mă joc, explorez.

- Dacă descoperi urme de carne, să-mi spui și mie.

Mă gândesc că, dacă furculița mea găsește prima o bucată de carne, n-o să știe nimeni niciodată despre *CHESTIE* și totul o să fie în regulă, și Jamie Watts o să-mi dea adidașii înapoi. În mintea mea, îl întreb pe Sir David ce părere are, iar el, cu vocea lui incredibil de calmă, șoptește: „Și acum, femela părăsește cuibul“.

David îi dă întruna cu natura. E un profesionist.

Degete de oțel, putere de urs

Deci, iată-mă aici – și iată-l și pe Jamie Watts. Nu credeam să am ceva în comun cu Jamie. Nici măcar numărul de la pantofi.

Acum știu că am.

Stă în curtea școlii, cu Archie Longdon și Oscar Pierce. Țin duble cu mingea Manchester United a lui Archie, lângă tabloul electric. Semnul de lângă capul lui Jamie spune: „PERICOL: RISC DE MOARTE“. E o imagine cu cineva care cade pe spate, împuns de o săgeată mare și ascuțită. Dacă ar fi fost și o bulă de dialog, ar fi zis „Aaaaaahhh“, dar nu e. Pur și simplu, cade în neant. Jamie se uită în sus. Simt cum micul dejun mi se mișcă în stomac.

– Ce pantofi mișto ai, spune Jamie.

Mă uit la vechii mei teniși cu șireturi, pe care-i luam la sport și prin care mi se văd degetele în vârf. Mă uit la Jamie. El e încălțat cu pantofii mei Nike. Deschid gura, dar din ea nu iese niciun sunet. E uscată ca un mal stâncos în bătaia soarelui.

Oscar râde și face în spatele capului meu ceva ce eu nu văd.

– Bună asta, zice Archie.

Jamie dă cu șutul în zid. Văd cum vârfurile adașilor mei se strică. Mă gândesc: ce-ar face David Attenborough? Sir David nu ar sări din barcă aici, cu echipamentul de scafandru. Ar trimite mai întâi o cameră, în vârful unui băț. Sau ar da din cap pentru ca motoarele să pornească și echipajul să plece. Îl întreb în mintea mea, și el răspunde: „Masculul dominant din haită poate ataca în orice clipă“, iar Land Rover-ul lui pleacă mai departe, prin hârtoapele din Serengeti.

Așa că întorc spatele și plec. Îmi imaginez curtea ca fiind fundul oceanului, iar pe mine, cu corpul în modul pește. Mi-aș dori să fiu un macrou. Macrourele au aptitudini de comunicare excelente și se pot mișca toate ca unul. În adâncuri, ele sunt cele mai mondene personaje. Doar dacă nu cumva ești dintr-un banc diferit, că atunci s-ar putea să te mănânce. Dacă aș fi macrou, aș căuta o pădure de alge, așa că asta fac și acum. Caut un teren sigur, mă duc la umbră. Și dau de Becky Ramsden, care le arată tuturor, pe iPhone-ul ei, un clip de pe YouTube, cu un motan care conduce un excavator. Ea e în mijlocul celor care privesc. Mă bag pe dedesubt și printre ei, și lumea spune „Au“ și „Oi“ și „La naiba“, dar ajung fix lângă Becky, și atunci îi aud.

– Miroșiți și voi ceva?

E Jamie.

– Ce anume?

Archie.

– Miroase a...

- Pește pane.
- Creier de pește.
- *Băiatul-Pește*.

Sunt și ei în curte, ne-au înconjurat. Mă uit în jur și mă gândesc că aceasta nu este o pădure de alge, e un roi de pești, o biluță de momeală. Așa își prind delfinii macrourile. Ne pun într-un ciclon. Ne dau roată, iar și iar, și ne strâng tot mai tare. Apoi dau buzna cu gurile deschise, iar pufinii se năpustesc asupra noastră din cer, alături de cormorani și găște de mare. Toți se reped frenetic spre hrană, și noi suntem la mijloc. Noi suntem momeala, prada, o țintă nemișcată. Și atunci, rucsacul lui Archie cu sticla de apă în el zboară și mă nimerește în cap. Și asta mă trânteste la pământ. Jamie Watts își ia avânt și trece cu viteză printre noi, iar lumea se împrăștie. Rămân doar eu cu el și el îmi pune piciorul pe piept, încălțat cu adidașii mei, apoi se apropie de fața mea și spune:

- Nu că-s mișto adidașii mei, Billy?

Stau acolo și aștept să se sune, să apară doamna Curtis, care e de serviciu dimineța, aștept să se deschidă fâlcile lui Jamie și să mă înghită. Închid ochii și aștept, dar nu se întâmplă nimic. Deschid ochii și-l văd cum merge cu spatele. Arată ciudat, nu-și poate mișca brațele sau picioarele. Are un deget în gât și un altul îl apasă pe umăr.

- Lasă-l în pace, spune vocea din spatele degetelor.

E o voce plăpândă. Îi dă drumul, iar Jamie cade și bate în retragere. Văd acolo un puști nou, într-o geacă de fâș în carouri albastre și cu ochelari cu rame închise

la culoare. E mai scund decât mine, mai scund decât oricine din curte.

- Nu sunt de acord cu violența, spune el și-mi oferă un deget, și anume pe cel mai bun, degetul din mijloc de la mâna dreaptă.

Mă ridic de pe jos. Mă gândesc că o să-i iasă degetul din încheietură, dar nu-i iese.

- Eu sunt Billy Shiel, îi zic. Lumea-mi spune *Băiatul-Pește*. Pielea mea se umflă și coboară, ca valurile. Mintea mea pulsează înăuntru și afară, ca marea.

- Eu sunt Patrick Green, spune el. Degete de oțel, putere de urs.

- Brun, negru, polar sau koala?

Practic, koala nu e urs și, cu toate că lumea crede că e drăgălaș, e de fapt destul de răutăcios.

- Practic, koala nu e urs, spune el și ne privim în ochi. Grizzly, mormăie el.

Mormăitul e mai puțin impresionant decât mâinile lui puternice. Întinde una și mă uit la degetele de oțel. Îmi imaginez cum mi-ar zdrobi mie mâinile. Ne salutăm prinzându-ne de degetele mari. La el, parcă și degetul mare are superputeri.

Văd cum sângele se întoarce înapoi sub unghie. Mă uit la Patrick Green și mă gândesc: tu de unde-ai venit? Mă gândesc la veniri și la plecări, și la sincronizări, și la viață. Mă gândesc la triburi și la turme, și la cei dezordonați care aleargă fiindcă au rămas prea mult în urmă, la groapa cu apă, la cerbii caribu și la rândunelele care traversează continente numai ca să fie la locul potrivit, în momentul potrivit. Dar nu mă gândesc prea mult, fiindcă se aude soneria.